carded sys bibl
no abs

Verenigingsjaar 1951 | 21e Jaargang, No 3 | Sept. 1951

FUNGUS

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE NEDERLANDSE MYCOLOGISCHE VERENIGING

REDACTEUR: J. DAAMS * JAC. OPPENHEIMSTRAAT 22 * EINDHOVEN

HET BESTUUR DER NED. MYCOLOGISCHE VERENIGING

G. D. SWANENBURG DE VEYE, *Voorzitter*, Nassauplein 5, Alkmaar.

Dr A. F. M. REIJNDERS, *Onder-voorzitter*, Kapelweg 140, Amersfoort.

Mej. J. P. S. SMIT, *Secretaresse*, Reynier Vinkeleskade 26, Amsterdam-Z.

G. L. VAN EYNDHOVEN, *Penningmeester*, Floraplein 9, Haarlem. Postrekening 90902 op naam van: Penningmeester N.M.V.

Prof. Dr O. F. UFFELIE, *Bibliothecaris*, Lessinglaan 88, Utrecht.

De *contributie* der Vereniging bedraagt f 6,50, voor huisgenootleden f 3,25

De *Mededelingen* moeten afzonderlijk worden gecontribueerd.

IN MEMORIAM A. C. S. SCHWEERS

In de vroege ochtend van 7 Juli, op de dag, waarop onze N.M.V. haar algemene ledenvergadering te Utrecht hield en ik, onbewust van hetgeen enige uren geleden geschied was, er bij de opening mijn spijt over uitsprak, dat hij wegens ongesteldheid niet aanwezig kon zijn, overleed, 71 jaar oud, een onzer oude, getrouwe leden en ons aller vriend Schweers. Onze vereniging verliest in hem een medewerker, die èn als gewoon lid èn als bestuurslid (penningmeester, later vice-voorzitter) zeer veel voor haar in het bijzonder en voor de mycologie in het algemeen heeft gedaan en er het nodige toe heeft bijgedragen, dat zowel de populaire als de wetenschappelijke uitingen van haar werkzaamheden gestimuleerd werden.

Gewapend met een uitstekend determinatievermogen, een goede kijk op mycologische problemen en een waardevol critisch oordeel, behept met een fijne speurzin en een zekere flair om kleine, bijzondere fungi te vinden, heeft hij de paddestoeleninventaris van ons land met een groot aantal zeldzame en nieuwe soorten verrijkt. Vooral in het moeilijke terrein der kleinere Discomyceten was Schweers de laatste jaren uitstekend thuis geraakt en vele interessante en belangrijke aanwinsten op dit gebied staan dan ook op zijn naam. Vele van zijn vondsten zijn in de loop der jaren in „Fungus" gepubliceerd; men denke, wat de meer recente betreft, o.m. aan zijn „glinsteringen des jaars" en zijn „disco-nieuws".

Dat Schweers een goed tekenaar en aquarellist was, zal velen bekend zijn. Aan menige tentoonstelling hebben zijn mooie afbeeldingen van paddestoelen luister bijgezet en in hoge mate de aandacht der bezoekers getrokken. Het titelblad van de „Fungus"-omslag, dat ons tijdschrift helaas nog steeds ontberen moet, was een product van zijn kunstzinnig brein en vaardige hand.

COMMONWEALTH INSTITUTE 4 OCT 1951

Onderhoudend en geestig als Schweers kon zijn, met een ruime belangstelling voor allerlei dingen op het gebied van kunst en cultuur, werd zijn aanwezigheid op vergaderingen en excursies, waar hij, voor zover zijn gezondheid dat toeliet, vrijwel nooit ontbrak, altijd zeer gewaardeerd en op zijn mening en oordeel, vooral ook wat het verenigingsleven betreft, veel prijs gesteld.

Een ernstige ziekte, die hem de laatste jaren lichamelijk invalide maakte, noodzaakte hem zich terug te trekken en stelde hem, hoezeer ook overigens geestelijk nog fit en tot velerlei in staat, nog slechts sporadisch in staat in ons midden te zijn. Totdat aan het leven van deze productieve mens nog vrij onverwacht een einde kwam.

Voor zijn vrouw, die dikwijls met hem in onze kring aanwezig was, en voor zijn kinderen betekent zijn heengaan een smartelijk verlies. Ik moge hen ook op deze plaats namens de N.M.V. nog eens onze hartelijke deelneming betuigen.

Onze vereniging en wij, leden, die hem goed gekend hebben, zullen Schweers missen, want hij was een hartelijk mens en een goed vriend, die door zijn persoonlijkheid, zijn gedegen mycologische kennis en zijn kunstzin tot een der topfiguren in het verenigingsleven was uitgegroeid en een stempel op allerlei werkzaamheden naar binnen en naar buiten heeft gedrukt. De lege plaats, die hij in onze gelederen achterlaat, zal met de waardevolle herinnering aan zijn persoon, niet zo gemakkelijk bezet worden. Evenals die van onze onvergetelijke

Meulemeester, zal ook zijn naam onverbrekelijk aan onze N.M.V. verbonden blijven en de dank, die ik hem ter gelegenheid van zijn plechtige uitvaart op Westerveld namens de vereniging voor alles wat hij voor ons heeft betekend en gedaan, mocht brengen, moge hier dan ook welverdiend nog eens tot uitdrukking worden gebracht.

Hij ruste in vrede.

G. D. Swanenburg de Veye

DISCISEDA CANDIDA (SCHW.) LLOYD

In Fungus, jrg. 10, 1939, p. 55–57 verscheen van de hand van de Heer G. L. van Eyndhoven een bericht over de vondst van een voor ons land nieuwe Gasteromyceet, *Disciseda cervina* (Berk.) Cunningham.

Later bleek, dat het Nederlandse materiaal niet met deze soort geïdentificeerd moet worden, maar met *Disciseda bovista* (Klotsch) Kambly, zie Med. Ned. Mycol. Ver., vol. 27, 1942, p. 3–16.

Het doet me genoegen hier de vondst van een tweede *Disciseda*-soort te kunnen melden.

Disciseda candida werd 5 November 1950 door de Heer A. C. Perdeck in de omgeving van Loosduinen gevonden. De vindplaats leverde na nauwkeurig zoeken negen exemplaren op. Het *peridium* is ellipsoidisch tot lensvormig en in het laatste geval veel platter dan in de tekening is weergegeven. Het *exoperidium* bestaat blijkbaar, evenals bij *D. bovista*, uit twee gedeelten. Het onderste en grootste deel scheidt zich in zijn geheel van het bovenste af, raakt van het endoperidium los en blijft in de grond zitten; resten ervan zijn niet gevonden. Het bovenste deel, dat in onregelmatige lobben van het onderste is losgescheurd, raakt soms ook los van het endoperidium, blijft bij andere exemplaren echter vastzitten en vormt het zogenaamde schoteltje. Het is papierachtig dun, schilferig en vrij breekbaar, licht grijsbruin tot wat donkerder sepiabruin, zwak glanzend, grotendeels bedekt met vastaangehechte zandkorreltjes en organische materie. Het *endoperidium* is taai, tussen papierachtig en leerachtig in, vrij veranderlijk van kleur, namelijk asgrijs of loodgrijs tot vuilwit (beenwit), terwijl één exemplaar een meer sepiabruine kleur vertoont, dof, glad, kaal. Het *stoma* (mondopening) is vlak tot tepelvormig uitstulpend, meer of minder diep met onregelmatige lobben inscheurend, terwijl de lobben zelf soms lipvormig omgekruld zijn. De *gleba*, bestaande uit het capillitium en de sporenmassa, is van een moeilijk te beschrijven kleur bruin; omberbruin komt er waarschijnlijk het meest nabij. Het *capillitium* is in meer of minder korte, bochtige, onvertakte of vertakte stukken uiteengevallen. De stukken variëren in dikte van 2–4,2 μ, hebben een vrij dikke celwand en zijn bleek geelbruin van kleur. De *sporen* zijn bijna of zuiver bolvormig, 4,8–6,4 μ in diameter, bleek kastanjebruin, met een excentrische oliedruppel, een volkomen gladde of spaarzaam en uiterst fijn gestekeld-wrattige celwand en een, niet in alle gevallen aanwezige, 0,8–1,4 μ lange, kleurloze pedicel.

Hoewel fragmentair, kan de volgende beschrijving van de standplaats worden gegeven. De fungi werden gevonden in het armelijke, oude duinterrein achter de duinen, waar de vegetatie in het najaar niet veel anders laat zien dan *Carex arenaria* L. en *Corynephorus canescens* (L.) P.B. Aan mossen groeien er *Polytrichum juniperinum* Willd., *Hypnum cupressiforme* L. en *Brachythecium*

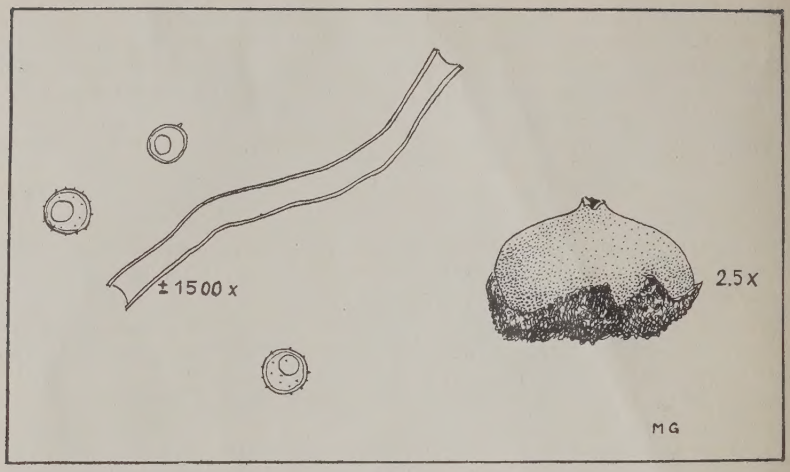

Disciseda candida (Schw.) Lloyd

albicans (Neck.) Br. et Schimp., welke door de Heer J. J. Barkman zijn gedetermineerd, terwijl er van de lichenen slechts *Cornicularia aculeata* (Schreb.) Ach. en *Cladonia rangiformis* Hoffm. schijnen voor te komen. Samen met *Disciseda candida* werden bovendien kleine exemplaren van *Bovista plumbea* Pers. aangetroffen, die in het veld niet van *D. candida* zijn te onderscheiden, indien bij de laatste de schoteltjes ontbreken.

Op enkele punten verschilt deze beschrijving van wat in de literatuur vermeld staat, waarbij wij niet uit het oog moeten verliezen, dat de auteurs het materiaal uit hùn omgeving (Australië, Noord-Amerika, Hongarije) beschrijven. Kleine afwijkingen zijn dus niet anders dan te verwachten; zij geven uitdrukking aan de variabiliteit van de soort.

Cunningham (Australië, Nieuw Zeeland) geeft de kleur van het endoperidium aan met roestkleurig tot omberbruin.

Lloyd (Noord-Amerika) zegt er niets over. Hollós (Hongarije) geeft op asgrijs, maar bovendien schrijft hij: „Bisweilen ist dieser Pilz beinahe schwarz und wenn er überdies sein Tellerchen verloren, wird er Bovista nigrescens Pers. sehr ähnlich" (p. 119).

De kleur van de gleba noemt Cunningham olijfbruin, omberbruin of purperachtig, en Hollós olijfkleurig tot bleekbruin.

Verder schrijft Cunningham: „The species may be recognized readily by... and (the) fimbriate mammose stoma." Bij onze exemplaren is de mondopening helemaal niet gewimperd.

De sporenmaten variëren nogal. Cunningham vindt voor de diameter der sporen 3,5–4,2 μ; Lloyd schrijft 4–5 μ; alleen Hollós vermeldt, dat buiten de normale afmetingen van 4–5 μ ook wel eens sporen worden gevonden met een diameter van 6 μ.

Zowel Lloyd als Cunningham geven aan, dat zij een laag tussen het exo- en endoperidium hebben gezien. De eerste schrijft: „spongy layer between

exoand endoperidium", de tweede: „endoperidium... covered in part by a reticulated gelatinous layer..." Inderdaad zijn restanten van een dergelijke laag bij enkele van de exemplaren uit Loosduinen te zien als iets anders gekleurde schilfertjes opgedroogd slijm, die vrij gemakkelijk van het endoperidium zijn af te lichten. Hollós zegt hier niets over.

Wat betreft de standplaats vind ik vermeld zandige weiden (Hollós) en oude weiden of tuinen (Lloyd).

Macroscopisch is, naar wat ik gezien heb, *D. candida* niet van *D. bovista* te onderscheiden. Het enige betrouwbare kenmerk vinden we in de sporen, die bij de laatste groter, 6–8 μ, en sterk wrattig zijn. Ik raad daarom bezitters en toekomstige vinders van *Disciseda*-exemplaren aan om even de sporen aan een onderzoek te onderwerpen.

Rijksherbarium, Leiden R. A. Maas Geesteranus

LITERATUUR

Cunningham, G. H., The Gasteromycetes of Australia and New Zealand. Dunedin, 1942.
Hollós, L., Die Gasteromyceten Ungarns. Leipzig, 1904.
Lloyd, C. G., Mycological Notes, no 13, 1903, p. 122.

EEN BIJDRAGE TOT DE MYCOFLORA VAN NEDERLAND

Over de genera *Velutaria* Fuck. en *Pezicula* Tul.

(with a summary)

door

J. Gremmen Jr

A. *Het geslacht Velutaria* Fuckel, Symb. Myc. p. 300: 1869.

In April 1949 werd een vertegenwoordiger van dit geslacht gevonden in de omstreken van Wageningen. De juiste species-naam kon toen niet worden bepaald. Uit het onderstaande blijkt, dat dit genus blijkbaar slechts één bekende soort bevat. T.a.v. de juiste benaming bestaat nu geen verdere twijfel meer.

Ook de descriptie van Rehm (1896) van deze soort komt overeen met deze vondst. Voor zover mij bekend uit de beschikbare literatuur, is ze voor de Nederlandse flora nog niet vermeld en zodanig als nieuwe aanwinst te beschouwen.

Dit geslacht heeft volgens Rehm (l.c.) drie soorten, nl.:

V. cinereo-fusca (Schwein.) Bres., *V. rufo-olivacea* (Fr.) Fuck. en *V. tetrica* (Quél.) Rehm. Daarnevens noemt hij nog *V. aeruginosa* Sacc. et Speg.

1. *V. cinereo-fusca* (Schwein.) Bres.

Volgens een recente studie van Petrak (6), bleek het deze mycoloog, dat bovenstaande fungus niet verschilt van *V. rufo-olivacea* (Fr.) Fuck.

Het is hem nl. gebleken, dat de laatstgenoemde zwam zeer variabel is en dat dit de aanleiding moet zijn geweest tot het ontstaan van dit epitheton.

Deze naam kan dus nu als vervallen worden beschouwd en tegelijkertijd de bestaande synoniemen:

Peziza cinereo-fusca Schwein., in Fungi Carol. p. 93: 1822.

Velutaria cinereo-fusca Bres., in litt. ?

Lachnella cinereo-fusca Sacc., Syll. Discom. VIII. p. 399 en X. p. 12: 1882–1899.

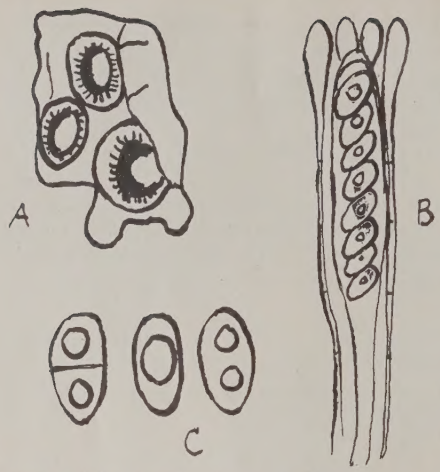

Fig. 1. Velutaria rufo-olivacea (Fr.) Fuck.

A. apothecien (naar Alb. et Schwein.)
B. ascus en paraphysen (naar Rehm.)
C. ascosporen (eveneens naar Rehm.)

2. *V. rufo-olivacea* (Fr.) Fuck.

Nannfeldt (5) noemt als substraat van de zwam „Lignum arborum frondosarum", Rehm (7) noemt vondsten op Rubus, Rosa canina, Acer, Salix, Cytisus, Cercis en Carpinus. Het substraat van deze efungus is dus wel zeer verschillend.

In de omstreken van Wageningen werd de zwam meestal op Rubus (Braam) gevonden. Ze groeit bij voorkeur op dode, overjarige stengels van deze plant en valt door haar bruinachtig gekleurde apotheciën, welke sterk gelijken op het substraat, bijna niet in het oog.

In hun eerste ontwikkeling zijn de apotheciën komvormig, later zijn ze meer uitgespreid en vaak door barstjes en spleetjes van de stengels heengroeiend. De grootte varieert van 0,5 tot 2,5 mm. De discus is olijfkleurig-groen, later bijna zwart wordend. De buitenkant is roestbruin en min of meer melig, hetgeen zijn oorzaak heeft in uitgroeiingen van de buitenste cellen van het excipulum. De asci bezitten acht ascosporen, die eivormig zijn en 1-cellig, later 2-cellig, aanvankelijk zijn ze hyalien, maar na enige tijd donker gekleurd. De lengten der asci variëren van 100 tot 120 μ, (ik heb ook echter grotere gevonden tot 150 μ), de breedte is ongeveer 12 μ.

De ascosporen liggen in één rij in de ascus en bevatten twee grote guttulae. De afmetingen zijn 7 × 13 μ. De paraphysen zijn draadvormig, naar boven knotsvormig met groenachtige inhoud. Ze vormen een typisch epithecium (zie fig. I). Het hypothecium is lichtbruin en het excipulum zeer dik met eigenaardige peervormige cellen aan de buitenzijde en inwendig zijn er cellen met een groenachtig gekleurde inhoud.

Petrak (6) noemt als substraat Rubus en Rosa stengels, maar overheersend op Rubus, waarvan hij materiaal vond in de omgeving van Lunz (Oostenrijk).

De typische peervormige cellen van het excipulum laten geen twijfel, dat de gevonden zwam identiek is met V. rufo-olivacea (Fr.) Fuck.

De schimmel staat in de literatuur nog onder de volgende namen te boek:
Lachnea rufo-olivacea Gill., Champ. Franc. p. 85: 1879.
Lachnella rufo-olivacea Phill., Man. Brit. Discom. p. 275: 1887.
Humaria rufo-olivacea Quél., Enchir. fung. p. 291: 1886.
Encoelia rufo-olivacea Kirschst., Ann. Mycol. p. 371: 1938.
Cenangium rubi Bäuml., in Ann. Nat. Hist. Mus. Wien, XIII, p. 440: 1898.
Phaeangium rubi Sacc., Syll. Fung. XVI p. 764: 1902.
Peziza rufo-olivacea Alb. & Schw., Consp. fung. Nisk. p. 320: 1805.

3. *V. tetrica* (QUÉL.) REHM.

De taxonomie van deze fungus heeft vele moeilijkheden opgeleverd.

VON HÖHNEL (3) heeft ze beschouwd als een verwant van Ciboria, maar haar wegens de donkergekleurde sporen in een nieuw geslacht ondergebracht, het- welk hij *Phaeociboria* doopte (Ann. Mycol. 16, p. 220: 1918).

De nieuwe naam wordt *P. tetrica* (QUÉL). HÖHN. Door WHETZEL en WHITE (9) is opnieuw een diagnose van dit genus gegeven.

Fig. 2. Pezicula cinnamomea (Fr.) Sacc.
A. asci en ascosporen in natura.
B. idem in vitro.
C. conidiosporen in vitro.
D. microconidien in vitro.

Synonymie:

Mollisia tetrica QUÉL., Assoc. Fr. Av. Sci. Compte Rendu 14: 1886.

Humaria tetrica QUÉL., Enchir. fung. p. 291: 1886.

Velutaria tetrica REHM. Rab. Krypt. Flora. Discom. p. 647: 1896.

4. *V. aeruginosa* SACC. et SPEG.

Deze is volgens REHM nauwelijks verschillend van *V. rufo-olivacea* (FR.) FUCK.

Ze werd gevonden op wijnranken in Italië. Een beschrijving werd gegeven in Michelia I. p. 443.

5. *Peziza fraxinicola* BERK. et BR., syn. *Lachnella fraxinicola* PHILL. is uit de literatuur eveneens bekend als synoniem met *V. rufo-olivacea* (FR.) FUCK.

6. *V. griseo-vitellina* FUCK.

Deze soort, beschreven door FUCKEL in 1869 in zijn Symb. Myc. p. 300 is volgens VON HÖHNEL geheel geen Velutaria, maar behoort te worden genoemd *Tapesina griseo-vitellina* (FUCK.) HÖHN. Ze is verder identiek met *Peziza ruborum* COOKE et PHILL. (zie Grevillea. IX. p. 105: 1881).

B. *Het genus Pezicula* TULASNE, Sel. Fung. Carp. p. 182: 1865.

In de loop van 1948 en 1949 werden talrijke soorten van dit geslacht verzameld op diverse waardplanten en in hun bouw en ontwikkeling bestudeerd.

REHM beschrijft vele soorten waarvan vele slechts synoniemen zijn.

Een belangrijke bijdrage levert GREGOR (1), die speciaal de Pezicula-soorten van Coniferen bestudeert.

WOLLENWEBER (10) beschrijft de zwam *P. cinnamomea* (FR.) SACC. in een uitvoerige studie. Hij neemt aan, dat *P. amoena* TUL., *P. quercina* FUCK., *P. dissepta* TUL., *P. aurantiaca* REHM, *P. coryli* TUL. en *P. acericola* (PECK.) SACC. tot de soort *P. cinnamomea* (FR.) SACC. behoren.

In September '49 werd op de Veluwe, in de omstreken van Loenen op dode stammetjes en takken van Alnus incana MÖNCH. een Pezicula-soort gevonden, die geïdentificeerd werd als *P. aurantiaca* REHM (Ber. Bayer. Bot. Ges. 13. p. 198: 1912).

De apotheciën waren geel of crême-kleurig en bezaten asci, die 86–100 × 13–15 μ waren. De ascosporen waren 1- tot 4-cellig en iets gekromd (in dit

stadium meest 1-cellig), twee-rijig gelegen in de ascus met 1 grote guttula, 21,5–23,6 × 6,4–8,6 μ. Dat de sporen rijp waren bleek wel uit het vermogen van kieming in vitro.

Een tijdlang werden hiervan cultures voortgekweekt zonder dat zich fructificaties vormden. Dit duurde van September tot ongeveer Maart. Na overenting in deze tijd ontwikkelden zich ineens zeer spoedig in het centrum der cultures de oranje-gele apotheciën met volkomen rijpe ascosporen. Dit in tegenstelling tot GROVES, die geen apotheciën in zijn reincultures verkreeg van zijn Alnus Peziculae.

In een subcultuur echter vormden zich kleine, citroengele slijmerige hoopjes, welke conidiën bleken te zijn en die de aandacht trokken door hun zeer grote afmeting nl. 28–39 × 11–14 μ en waaraan nog te zien was, dat ze aan een conidiophore bevestigd waren geweest. Deze sporenhoopjes bleken acervuli te zijn. Ze waren 1- tot 5-cellig en soms zelfs muurvormig gesepteerd en tevens fijn gepuncteerd. Bovendien werden microconidiën aangetroffen, die bekend zijn bij dit geslacht. Deze hadden een afmeting van 4–9 × 1,5 μ en waren staafvormig, vaak iets gebogen en steeds 1-cellig. Na drie à vier weken ontstaan tussen deze conidiën-hoopjes de apotheciën van onze Pezicula. Hieruit blijkt dus tevens de overduidelijke samenhang tussen beide. De sporenkleur en grootte doet denken aan Sphaeropsis spec. maar het ontbreken van pycniden en de aanwezigheid van acervuli bewijst het toebehoren tot *Cryptosporiopsis* BUBÁK et KABÁT. en wel tot de soort *C. grisea* (PERS.) PETRAK (Ann. Mycol. 20: 1922). De asci in vitro gevormd waren 130 × 22 μ en de sporen 26–28 × 9 μ, en 2- tot 4-cellig, min of meer gekromd. De determinatie van *P. aurantiaca* REHM is gebaseerd op de grootte en vorm der conidiosporen (zie fig. II).

Gezien de beschrijving van REHM (p. 252) van *P. quercina f. alni* FUCK., zou het niet onmogelijk zijn geweest als deze hiermede identiek was. Het blijkt echter uit cultuurproeven, dat de conidiosporen hiervan aanmerkelijk kleiner zijn en tevens, dat microconidiën geheel ontbreken (GROVES). Deze soort is identiek met *P. alni* REHM.

Hier blijkt dus al weer het nut van kweekproeven als systematisch criterium. WOLLENWEBER (7), die cultures van *P. cinnamomea* (FR.) SACC. kweekt, vindt voor de conidiosporen 34 × 10,2 μ en 0 (3–5) gesepteerde cellen, ascosporen van 25 × 8 μ, hetgeen zeer overeenkomt met de beschrijving van *P. aurantiaca* REHM. WOLLENWEBER neemt m.i. op goede gronden aan, dat *P. aurantiaca* REHM slechts een vorm is van *P. cinnamomea* (FR.) SACC. daar er slechts kleine verschillen zijn in de maat van de asci, ascosporen en conidiën.

Dat deze soort zeer variabel is, blijkt ook uit door mijzelf verzameld materiaal. Na kweekproeven op kersagar blijken de maten van de asci- en ascosporen ook niet constant, want deze zijn aanmerkelijk groter geworden. Waren de apotheciën in natura ongeveer 0,5 mm; in vitro werden ze veel groter (tot 1,5 mm).

De grootte der conidiosporen van *P. aurantiaca* REHM is volgens GROVES 25–40 × 12–16 μ en volgens WOLLENWEBER van *P. cinnamomea* (FR.) SACC.: 34 × 10,2 μ.

GROVES (2) beschrijft drie Pezicula-soorten op Alnus spec. en wel:

P. aurantiaca REHM, *P. alni* REHM (deze wijkt af door de kleinere conidiosporen) en *P. alnicola* GROVES. De laatste verschilt geheel door zijn Micropera-

achtig imperfect stadium. Om tot een juiste nomenclatuur van de eerste zwam te komen is het wenselijk de naam te wijzigen in *P. cinnamomea* (Fr.) Sacc., daar deze het oudst is en teruggaat op De Candolle (1815). Volgens de nieuwe nomenclatuurregels is echter het uitgangspunt Fries, zodat deze naam hiervoor in de plaats treedt.

Uit de phytopathologische literatuur is nog bekend, dat *Cryptosporiopsis grisea* (Pers.) Petrak in staat is elzen aan te tasten via de schors en zelfs in het hout kan doordringen (Truter, 1947).

Cryptosporiopsis-soorten zijn identiek met *Myxosporium* Link.

Om met enige zekerheid deze fungi te identificeren is het nodig deze in cultuur te brengen. De vegetatieve groei, naast de vorm, bouw en grootte van het imperfecte stadium gecombineerd met die van het perfecte stadium kunnen de soort omlijnen en niet zozeer het substraat of de waardplanten.

LITERATUUR

1. Gregor. (Wilson), M. J. F., A comparative study of growth-forms within the species Dermatea livida Phill. (B. et Br.). Ann. of Botany. vol. 45: 1931.
2. Groves, J. W., Three Pezicula species occurring on Alnus. Mycologia, vol. 32: 1: 1940.
3. Höhnel, F. von, Über Mollisia tetrica Quélet. Mitt. 22, nr. 1123. Akad. Wiss. Wien. Abt. I Bd. 127: 1918.
4. ——— Über die Gattung Belonidium. Mitt. 25, nr. 1223. Akad. Wiss. Wien. Abt. I, Bd. 132: 1924.
5. Nannfeldt, J. A., Studien über die Morphologie und Systematik der nichtlichenisierten Inoperculaten Discomyceten. Nova Acta Reg. Soc. Sc. Ups. Ser. 4 vol. 8: 2, 1932.
6. Petrak, F., Über die Gattungen Velutaria Fuckel, Phaeangium Sacc., Phaeangella Sacc. und Perizomatium Syd. Ann. Myc. Ser. II, vol. III, Heft 1–6: 1949.
7. Rehm, H., Kryptogamenflora von Deutschland, Oesterreich und der Schweiz. Vol. III, 1896.
8. Truter, S. J., Een voorlopig onderzoek naar een insterving van Alnus glutinosa (L.) Gärtn. Diss. Utrecht, 1947.
9. Whetzel, H. H. and White, W. L., Mollisia tetrica, Peziza Sejournei and the genera Phaeociboria and Pycnopeziza. Mycologia, vol. 32: 5, 1940.
10. Wollenweber, H. W., Diskomyzetenstudien. Arb. Biol. Reichsanst. f. Land. u. Forstw., vol. 22: 1939.

SUMMARY

In the neighbourhood of Wageningen a species of the genus *Velutaria* Fuckel has been found on dead stems of *Rubus* (Blackberry). As the descriptions of Rehm (7) are very vague, a short study of this genus has been made.

There seems to be only one true species of *Velutaria*, viz. *V. rufo-olivacea* (Fr.) Fuck.. The species V. cinereo-fusca (Schwein.) Bres., V. aeruginosa Sacc. et Speg. and Peziza fraxinicola Berk. et Br. are all identical with V. rufo-olivacea (Fr.) Fuck., whereas V. tetrica (Quél.) Rehm is named Phaeociboria tetrica (Quél.) v. Hohn. and V. griseo-vitellina Fuck. is now understood as a Tapesina species.

The collected material is the Netherlands proved to be a new species for the dutch flora and is identified as V. rufo-olivacea (Fr.) Fuck. A short description has been given under number 2.

A short study has been made on a *Pezicula* collected on Alnus incana Mönch. The fungus was considered as P. aurantiaca Rehm sensu Groves. P. aurantiaca Rehm is a very variable organism, that it is narrowly related (most probably identical) with P. cinnamomea (Fr.) Sacc., according to the measurements of the asci, ascospores and conidiospores. The name should be changed therefore in P. cinnamomea (Fr.) Sacc. sensu Wollenweber as this name has priority to P. aurantiaca Rehm.

In culture apothecia and acervuli were formed. The imperfect form belongs to Cryptosporiopsis grisea (Pers.) Petr.

Wageningen, 22 April 1950

NOG IETS OVER DE WEIDECHAMPIGNONS VAN DE BOSCHPLAAT

Gaarne gaan wij hierbij wat nader in op het artikel in Fungus van Juni 1951 over de Weidechampignon en de zilvermeeuwenkolonie op de Boschplaat op Terschelling door Dr V. Westhoff.

Sedert wij onze vraag in Juli '46 in Fungus stelden zijn de inzichten omtrent „de weidechampignon" enigszins gewijzigd. Het blijkt nl. dat Agaricus campester maar heel weinig met de gekweekte champignon: Agaricus bispora, te maken heeft. Beide willen zelfs niet in hetzelfde substraat groeien. A. bispora is voor zover wij weten nog nooit in Nederland gerapporteerd. A. campester is kennelijk geen soort van „sterk bemeste plaatsen". Deze is oorspronkelijk door Linneaus beschreven van de „äng", dat zijn de open, grazige plaatsen in de Scandinavische bossen, waar wel vee weidt, maar die toch iets geheel anders zijn dan onze kunstmatige weiden. Er bestaat een grote verwarring, omdat de gekweekte champignon bijna overal in de literatuur over de cultuur, Psalliota (of Ag.) campestris genoemd wordt. Dit geldt zowel voor de wetenschappelijke artikelen, – die er een enkele maal wel op wijzen, dat de naam niet helemaal juist is, maar dat hij „voor het gemak" gebruikt wordt – als voor de, meest zeer primitieve oude- en betere nieuwe, handboeken over de teelt. Het tabelletje hieronder geeft de verschillen in eigenschappen tussen campestris en bispora.

Recente onderzoekingen in de V.S. en Engeland hebben uitgewezen dat een synthetische mest op basis van stro met een organische N-bron en een aantal zouten uitstekende resultaten geeft voor de practische cultuur van A. bispora. Er behoeft dus geen enkel verband met een paard of enig ander dier te bestaan. In de practijk wordt konijnenmest (van serum instituten), schapen- en kippenmest wel eens voor de cultuur gebruikt.

AGARICUS CAMPESTER = PSALLIOTA CAMPESTRIS

	Wilde weidechampignon Psalliota campestris Quél.	Gekweekte champignon [1]) Psalliota bispora (Lge) Schäffer en Möller
hoed	wit, zijdeachtig, vezelig	*a.* glad, wit *b.* lichtschubbig, wit *c.* schubbig, bruin *d.* vezelig, bruin *e.* glad, bruin
plaatjes	zuiver rose	rose met grauwe rand
basidiën	4-sporig	2-sporig
steel	massief	met merg gevuld
vlies (ring)	smal, wollig	dubbel, onderste laag barst eerder dan bovenste; en wel meestal stervormig. Hoewel minder duidelijk dan bij A. arvensis
groei-eigenschappen	groeit niet op gefermenteerde paardenmest; groeit in weiden en op grazige plaatsen	groeit bij voorkeur op gefermenteerde paardenmest; in het wild op sterk bemeste plaatsen, in de buurt van stallen, composthopen, kassen

[1]) De oorspronkelijke beschrijving is van de *wilde* soort A. bispora; het is echter vrijwel zeker dat zij ook op de gekweekte toegepast mag worden. Treschow doet het.

Uit de dissertatie van Treschow weten wij dat A. bispora geen nitraat N kan gebruiken en dat het NH_4-ion in enigszins hogere concentraties schadelijk wordt (0,0075 molair $(NH_4)_2SO_4$ of 0,025 % NH_3 in oplossing).

A. bispora prefereert organische N; liefst amino-zuren en eiwitten, o.a. uit bloedmeel.

Zoals bekend is gaat men bij de cultuur als volgt te werk. Het mycelium wordt geënt in bedden gefermenteerde mest. Nadat dit enigszins uitgegroeid is worden de bedden met een laagje aarde afgedekt. Wij hebben kunnen aantonen dat een alkalische goed waterhoudende en luchtdoorlatende grond het beste is voor de hoedvorming. Een pH = 9 is nog zeer goed; beneden pH = 6 wordt de hoedvorming duidelijk minder, om beneden pH = 5 geheel op te houden.

Het zou van veel belang zijn na te gaan welke soort er op de Boschplaat groeit. Toezending van enkele gedroogde en verse champignons van de Boschplaat zouden wij zeer appreciëren. Gaarna allerlei stadia en vermelding van de kleur der plaatjes bij het plukken, daar deze binnen enkele uren verandert.

P. J. Bels, biol. drs.

LITERATUUR

Lange, ,,Studies in the Agarics of Denmark''. Dansk, Bot. Arkiv, Kóbenhavn, Bd. 1–9, 1914–1938.

Treschow, ,,Nutrition of the cultivated mushroom''. Dansk. Bot. Arkiv., Bd 11, 1944, p. 1–190.

Rydberg in Ursing, ,,Svenska Växter''. Stockholm, 1949, p. 258–261.

Schäffer and Möller, ,,Beitrag zur Psalliota-Forschung''. Annales Mycologici, Berlin. Jg. 36, 1938, p. 64–82.

VERZOEK OM TOEZENDING VAN AMANIETEN

Welke groep van planten men ook van plan is te bewerken, men kan niet beginnen zonder te beschikken over een zekere hoeveelheid materiaal. Waar het bij de hogere planten geen bezwaar is dadelijk met gedroogd materiaal te beginnen, is het bij de fungi van het grootste belang om zich aan de hand van levende en gave exemplaren in te werken. Er is een zekere organisatie voor nodig om de beschikking te krijgen over die levende exemplaren, en het Rijksherbarium grijpt daarom gaarne de gelegenheid aan om in Fungus een beroep te doen op de zin voor medewerking van de leden der Mycologische Vereniging, daarbij steunend op de herinnering aan de goede ervaringen, toen voor het Lycoperdon-onderzoek materiaal nodig was.

Het grote verschil tussen een Lycoperdon en een Amaniet zou men, bezien van uit het standpunt van de P.T.T., als volgt kunnen formuleren. De eerste komt, ondanks bepaalde bewerkingen tijdens het vervoer, altijd zo aan, dat de geadresseerde hem nog voor zijn doel kan gebruiken; de tweede, ondanks voorzorgen van de afzenders, niet.

Gelukkig evenwel heeft elke regel zijn uitzonderingen en zijn bovendien de meeste mensen, die medewerken aan het vervoer van Amanieten uit heel Nederland naar Leiden, niet op de hoogte van Swanenburg de Veye's geraffineerde artikel in Fungus, 18e jrg., 1948, p. 55–58. Dit verhoogt voor de Amanieten aanzienlijk de kans om de tocht heelhuids te overleven. Uit genoemd artikel worden speciaal de punten 4, 5, 9!, 10!, 15, 17, 22 en 23 ter aandachtige lezing aanbevolen, terwijl in punt 8 Amsterdam voor dit geval door Leiden vervangen gedacht dient te worden en bij 23 vooral de meeste nadruk gelegd

moet worden op de standplaatsbeschrijving (grondsoort; al of niet aanwezigheid van humus; omgevende bomen of kruiden).

Serieuze medewerkers zullen op hun verzoek gaarne dienstenveloppen worden toegezonden.

Natuurlijk kan men ook, ter vermijding van het risico, dat het Rijksherbarium slechts dozen Amanita-pap met maden ontvangt, op tevoren aangevraagde dienstbriefkaarten het optreden van Amanieten in zijn omgeving (met plaatsvermelding of schetskaartje) aankondigen. Voor zover mogelijk zal dan aan de hand van de binnengekomen meldingen een reisroute worden vastgesteld om met zo min mogelijk tijdverlies de exemplaren te verzamelen. Hoe dit systeem ons in de practijk zal voldoen moet de tijd leren. Men beseffe echter de onmogelijkheid van een reisroute kris kras door het land. In geval van zeer verspreid liggende vindplaatsen moet de keus aan ons gelaten worden.

Leiden, Rijksherbarium R. A. Maas Geesteranus

BOEKBESPREKING

E. M. Wakefield & R. W. G. Dennis, „Common British Fungi". Ed. P. R. Gawthorn, Ltd. London 1950. 280 pag. 15 × 25 cm + 111 gekleurde platen. Prijs 35 sh.

Hermann Jahn, „Pilze rundum. Ein Taschenbuch zum Bestimmen und Nachschlagen von rund 500 einheimischen Pilzarten." Park-Verlag, Hamburg. 355 pag. 11 × 19 cm. Prijs D.M. 14,50 (ca f 16,—).

Velen van onze Nederlandse mycologen zullen hun eerste schreden op het glibberige pad van de mycologie gezet hebben aan de hand van onze onvolprezen „Cool & v. d. Lek". Ondanks alle onvolkomenheden die dergelijke flora's van beperkte opzet nu eenmaal eigen moeten zijn, kan toch wel vastgesteld worden dat zo'n werkje onmisbaar is voor het kweken van een nieuwe generatie paddenstoelenzoekers.

De beide bovengenoemde boeken zijn in hun opzet vergelijkbaar met „Cool & v. d. Lek", en zijn in hun soort belangrijke aanwinsten te achten. De uitvoering is echter zeer verschillend.

Het Duitse boekje is wel het meest elementair. De 464 gekozen soorten komen voor een groot deel met die uit het Nederlandse boekje overeen, zodat het ook voor ons gebied goed bruikbaar zal zijn voor hen die een allereerste inleiding in de mycologie wensen te krijgen. In dit opzicht is dit werkje wel zeer geslaagd. Didactisch is het voortreffelijk. Het is kennelijk geschreven door iemand die de moeilijkheden van beginners uit eigen ervaring kent. Technische voorkennis wordt niet verondersteld. De tabellen zijn overzichtelijk en gelardeerd met bruikbare schema's en schetsjes van ter zake doende details. De soortbeschrijvingen zijn niet te kort terwijl bij iedere soort de mogelijkheden van verwarring met andere soorten worden gediscussieerd. Bovendien houdt de auteur bij iedere soort een gezellig praatje, geschikt om de aandacht van diegenen wakker te houden die determineertabellen maar droge kost vinden. Microscopische kenmerken worden niet vermeld, wat voor een eerste inleiding nauwelijks nodig is. Een uitstekende literatuurlijst met commentaar wijst trouwens de weg aan hen die verder willen doordringen in de mycologische rijstebreiberg.

Enkele gekleurde platen (8 met 61 soorten) geven de beginner een indruk

van de vormenrijkdom van de paddenstoelen; ze vormen echter niet het meest geslaagde deel van het boekje.

Over de keuze van de 464 beschreven soorten kan men natuurlijk met de auteur van mening verschillen. Van geslachten met over het algemeen kleine (en „moeilijke") paddestoelen als Naucoria, Flammula, Psilocybe, Psathyra enz. wordt de geslachtsnaam genoemd maar geen soorten opgenomen. Galera lateritia is de enige vertegenwoordiger van dat genus. Cortinarius doet het met tien soorten, maar Russula is met 42 soorten dan toch wel erg sterk vertegenwoordigd. Bij de keuze heeft de voorkeur van de auteur voor eetbare paddestoelen blijkbaar een belangrijke rol gespeeld. Het is evenwel begrijpelijk dat een keuze van nog geen 500 soorten niet ieder bevredigen kan. Het boekje biedt echter de mogelijkheid die 500 soorten dan ook terdege te leren kennen. Al met al dus een belangrijke aanwinst voor hen die geen bezwaar hebben tegen namen als Dickblättrige Schwarztäubling die we goed moeten onderscheiden van de Dichtblättrige Schwarztäubling. Persoonlijk geef ik echter aan „der Rosaanlaufende Milchling" (familie van de Bruch-Reizker) en de Vielgestaltige Kernkeule de voorkeur.

Het boek van Wakefield en Dennis is volgens hen ook een inleiding tot de kennis van de paddenstoelen. Het staat echter op een geheel ander plan. Terwijl het Duitse boekje aan iedereen met belangstelling voor paddenstoelen kan worden aanbevolen, is het Engelse toch wel in de eerste plaats geschikt als inleiding voor hen die de paddenstoelen wat meer diepgaand willen bestuderen. Het lijkt mij daarom in de eerste plaats bestemd voor leraren, studenten in de biologie en voor hen die na „Cool & v. d. Lek", uitzien naar een betaalbaar boek met moderne beschrijvingen. In dit opzicht is er van dit boek veel goeds te zeggen.

Wat wel het eerste opvalt zijn de 111 gekleurde platen waarop alle 470 beschreven soorten zijn afgebeeld. De platen zijn, de prijs in aanmerking genomen, vaak zeer goed te noemen. De karakteristieke vorm en substantie zijn in vele gevallen goed getroffen. De platen van de Agaricaceeën voldoen in het algemeen beter dan die van de Aphyllophoraceeën, al zijn enkele (b.v. no 9–16) wat „vlak" uitgevallen. Soms zou men een vraagteken willen zetten. Vergelijkt men b.v. de afbeelding van de Inocybe Patouillardi in dit boek met gangbare andere afbeeldingen, dan is men geneigd in navolging van „Mandril" te vragen: „Wie is Uw recensent?". In het algemeen zal de beginner achter deze platen een betrouwbaar hulpmiddel vinden bij zijn determinaties.

De beschrijvingen van de paddenstoelen maken een uitstekende indruk. In het bijzonder van de differentiaaldiagnose aan het eind van iedere beschrijving valt veel te leren. Het opnemen van gegevens over microscopische details is toe te juichen bij een boek met deze opzet.

In overzichtelijkheid staat dit werk sterk achter bij dat van Jahn. Determineertabellen worden slechts gegeven tot aan de geslachten. Blijkbaar is het de bedoeling dat men daarna de soort met de platen bepaalt, daar alle beschreven soorten afgebeeld zijn. Dit heeft echter grote nadelen bij de bekende variabiliteit binnen de soort, terwijl trouwens niet altijd de meest typische exemplaren (naar Hollandse ervaring dan gerekend) zijn afgebeeld. Hoewel determineertabellen ook niet altijd even betrouwbaar zijn, geloof ik toch wel dat van dit hulpmiddel in een flora voor beginners zoveel mogelijk dient te worden gebruik gemaakt. De overzichtelijkheid zou er ook aan gewonnen hebben wan-

neer de platen bij elkaar aan het einde van het boek zouden geplaatst zijn en niet zoals nu door het gehele boek verspreid.

De gebruikte systematische indeling is met opzet zeer conservatief gehouden. Hoewel hier uit didactisch oogpunt wat voor te zeggen is, zou een ruimere verwijzing naar synoniemen toch wel prettig zijn, daar dit voor de argeloze maar serieuze beginner een van de onaangenaamste struikelblokken kan zijn. Onjuist lijkt het mij dat de auteursnamen over het algemeen weggelaten zijn. Dit kweekt slechts een slordig gebruik van Latijnse namen. Men make uit deze critische opmerkingen niet op, dat het boek maar matig voldoet. Niets is minder waar. De beginner die het ernstig met zijn liefhebberij meent zal een betrouwbare gids vinden in dit boek, dat de moeilijkheden van het op naam brengen niet verdoezelt, maar zekerheid geeft waar deze mogelijk is.

Men kan zich na kennis genomen te hebben van twee zo verschillende opvattingen over een „Inleiding in de Mycologie" afvragen hoe nu voor Nederlands gebruik de ideale Inleiding er zou moeten uitzien. Zo'n boekje zou toch allicht een paar honderd soorten meer moeten bevatten dan de 500 in de bovengenoemde werken. Daarbij zou ook de nodige aandacht aan de Ascomyceten besteed moeten worden, die b.v. door Dennis en Wakefield niet behandeld worden. Om de prijs niet te hoog te maken zou een splitsing in drie afzonderlijk te verkrijgen delen nodig zijn. *a.* Inleiding over biologie, systematiek, morphologie, oecologie, enz. *b.* determineertabellen en beschrijvingen. *c.* atlas. Zou het niet mogelijk zijn een dergelijke atlas op basis van de platen van Dennis en Wakefield, uitgebreid met de toegevoegde soorten, uit te geven? De determineertabellen zouden zich gevoegelijk kunnen spiegelen aan de eenvoud en de helderheid van Jahn, terwijl belangrijke winst zou verkregen worden door het voor de liefhebbers daarvan vermelden van microscopische kenmerken. De beschrijvingen zouden uitvoeriger kunnen zijn dan die van „Cool & v. d. Lek" terwijl vooral een uitgebreide differentiaal-diagnose van belang is. De inleiding zou, uitvoeriger dan Jahn en Dennis en Wakefield doen, de moeilijkheden van de biologie en de systematiek moeten bespreken. Een schets van de morphologie b.v. aan de hand van het handboek van Lohwag of het boek van Gäumann zou niet mogen ontbreken. Ten slotte zou een geannoteerde synoniemenlijst b.v. gebaseerd op die van Konrad & Maublanc gegeven moeten worden.

Een dergelijke flora voor beginners steunend op moderne critische (buitenlandse) bewerkingen zou m.i. in een behoefte voorzien. Momenteel wordt b.v. onder biologische studenten nauwelijks interesse gewekt voor de studie van de paddenstoelen daar een hanteerbare flora ontbreekt. Het schrijven van een dergelijke flora met beperkte opzet zou veel minder werk vereisen dan de flora bestaande uit min of meer monographische bewerkingen van alle in Nederland voorkomende geslachten zoals die momenteel als ideaal aan veel Nederlandse mycologen voor ogen zweeft. Een dergelijke flora zou zoiets zijn als de „kleine Heukels" of „Heimans, Heinsius en Thysse" voor de hogere planten. Deze laatstgenoemde werken steunen immers ook op critische grotere flora's. Zonder de autoriteit van deze laatste te bezitten zijn ze echter van onschatbare waarde voor het verwerven van de nodige vormenkennis. Zou het werkelijk ondoenlijk zijn een dergelijke Flora voor ons taalgebied op korte termijn te maken, eventueel in samenwerking met Belgische mycologen?

Leiden, 25 Mei 1951 H. J. Hueck

COPRINUS ATRAMENTARIUS EN ALCOHOL

In „*Fungus*", 20ste jaargang, nr 1, publiceerde Dr L. S. Wildervanck een artikel over: „Coprinus atramentarius en Alcohol".

De daarin verwerkte gegevens hadden onze bijzondere aandacht.

Ofschoon al vaak beschreven werd, dat deze paddenstoel een tot nu toe geheel onbekend gebleven chemische stof bevat, die tezamen met alcohol in het menselijk lichaam gebracht, daarin allerlei onaangename, soms zelfs alarmerende verschijnselen doet ontstaan, zijn toch pas de laatste tijd, de hiermede samenhangende medische vraagstukken, op verschillende plaatsen in de wereld in studie genomen.

Behandeling o.a. met diverse chemische middelen, met hormonen, met veel vitaminen- en andere nutriëntenbevattende diëten, heeft talrijke alcoholisten van hun zucht kunnen genezen.

Wanneer nu aan de diëten, af en toe, nog een smakelijke schotel paddenstoelen zou kunnen worden toegevoegd, zouden we weer een stapje verder in de goede richting zijn.

Dit laatste vormde aanleiding tot een informatief bezoek aan het Centraal Bureau voor Schimmelcultures, te Baarn.

De directrice van dit bureau, Prof. Dr Joha. Westerdijk, gaf ons de suggestie in „Fungus" een oproep te plaatsen en daarin leden der Mycologische Vereniging te vragen, de *Coprinus Atramentarius*, de *gladde inktzwam*, in de komende dagen en weken, liefst met het ondergrondse mycelium, te verzamelen; waarbij wij dan zo mogelijk gaarne de volgende gegevens zouden willen verkrijgen:

a. waar en wanneer groeit deze coprinus-soort; *b.* op welke grondsoort; *c.* zijn of waren bepaalde bomen in de omgeving (waarvan nu misschien nog resten in de grond zitten); *d.* komt hij vaak voor tezamen met andere paddenstoelen; *e.* komt hij (vaak) voor in de buurt van een mestvaalt en van welke dieren; *f.* zijn er bepaalde kunstmeststoffen waarvoor deze paddenstoel een bepaalde voorkeur toont?

Op deze wijze werkende is het wellicht mogelijk, de voorwaarden te leren kennen, waaronder de Coprinus Atramentarius *gekweekt* kan worden (zoals b.v. de champignons). Andere coprinussoorten, ook de geschubde, missen de door ons beoogde eigenschappen. Tot dusver is het niet gelukt de mycelia in reincultuur tot fructificatie te brengen.

Het is U natuurlijk bekend, dat deze inktzwam snel vervloeit.

Wanneer leden van de Mycologische- of Natuur-Historische Vereniging uit de omgeving van Rotterdam (Poortugaal ligt ongeveer 15 km ten zuiden van Rotterdam) ons, behalve de bovenbedoelde gegevens, ook de paddenstoel met mycelium zouden willen toesturen, zullen ondergetekenden deze gaarne voor experimentele doeleinden ontvangen.

In andere gevallen zal het in verband met de snelle vervloeiing noodzakelijk zijn, de inktzwam te conserveren; òf door droging b.v. boven centrale verwarmingsbuis, òf door ze te koken met een weinig water, waarbij wij er prijs op stellen, ook het kookvocht te ontvangen.

Verse exemplaren uit onze directe omgeving zullen in onze inrichting worden geconserveerd, om daarmede de proeven over langere tijd te kunnen nemen.

Natuurlijk zijn wij gaarne bereid nadere inlichtingen te geven (telefoon nr 72770 R'dam).

Dr A. P. Ketel, arts
H. van Riemsdijk, Chef Land- en Tuinbouw

Psychiatrische Inrichting „Maasoord" te Poortugaal

EXCURSIES

Op 29 en 30 Sept. wordt een weekendexcursie gehouden in de omgeving van Gorssel met als pied à terre Hotel de Eikeboom, te bereiken met bussen vanaf Deventer en Zutfen tot op ruim 1 km van het hotel. De convocatie met de verdere bijzonderheden zal nog aan de leden worden toegezonden. Prijzen: Logies met ontbijt f 4,—, lunch f 2,50, diner f 3,50, alles exclusief. Opgave van deelneming aan de heer W. J. Reuvecamp, Brinkgreverweg 49, Deventer.

De 2e excursie wordt gehouden op 13–14 October in de omgeving van Bergen (N.H.).

JAARVERSLAG 1950

't Afgelopen jaar kenmerkte zich niet door iets bijzonders in de gewone gang van zaken bij onze Vereniging. Er kwamen leden bij, ook buitenlandse, en er bedankten leden, zodat op 31 Dec. 1950 het aantal leden, allen inbegrepen 223 was, 4 correspondenten, 1 erelid en 2 ruilrelaties. Enkele buitenlandse leden betalen door ons hun publicaties te zenden. Door de dood ontviel ons op 27 Juli helaas ons erelid Meulemeester. De voorzitter herdacht hem reeds in een artikel in Fungus.

De weekendexcursies werden gehouden op 30 Sept. en 10 Oct. in de omgeving van Denekamp. We troffen het goed; er was behoorlijk wat te vinden. Op 28 en 29 Oct. zou een excursie worden gehouden in de omgeving van Bergen (N.H.) een prachtig terrein voor paddenstoelen, maar door gebrek aan deelnemers moest deze excursie worden afgelost. Ook werden weer door de verschillende districten enige dagexcursies gehouden. Aan de excursie van de Société Mycologique de France werd deelgenomen door de heer Reynders, onze vice-voorzitter.

De Mycologische Vereniging maakt geen gemakkelijke tijd door in deze tijden van duurte. Het ledental vermindert en de drukkosten voor Fungus blijven stijgen.

Een grote tentoonstelling werd in 1950 niet gehouden en Mededelingen kwamen niet uit.

Laten we hopen, dat 1951 in alle opzichten een vruchtbaar jaar zal worden voor onze Mycologische Vereniging in dienst van de Mycologie.

Amsterdam, Juli 1951 J. P. S. Smit, *Secretaresse*

VERZOEK

Het ligt in de bedoeling om van 6-12 Oct. een paddestoelententoonstelling te houden in het Natuurreservaat „De Beer". Van ons lid Mevr. Stehouwer-Weijerse ontvingen wij het verzoek, onze leden op te wekken, materiaal hiervoor aan haar adres „Middenhoeve", Eil. Rozenburg, te willen zenden. Verzendkosten worden vergoed.

VERENIGINGSMEDEDELINGEN

Nieuwe leden:

G. Kooi, Gentiaanstraat 3, Amsterdam-N.
Mevr. Dr M. B. Schol-Schwarz, van Ostadelaan 44, Hilversum.
Mevr. M. Schagen van Leeuwen-van Lier, Prof. v. 't Hoffstr. 2, Hengelo.
Th. P. Strijker, van Duivenvoordelaan 52, Voorburg.

Nieuw adres:

C. J. Booy, Burg. Ploegmakerslaan 69, Oss.

INHOUD

Disciseda candida (Schw.) Lloyd, door R. A. Maas Geesteranus 51
Een bijdrage tot de Mycoflora van Nederland, door J. Gremmen Jr 53
De weidechampignon en de zilvermeeuwenkolonie op de Boschplaat, door P. J. Bels . . . 58
Verzoek om opzending van Amanieten, door R. A. Maas Geesteranus 59
Boekbespreking, door H. J. Hueck 60
Oproep verzamelen „Coprinus Atramentarius" (gladde inktzwam), door Dr A. P. Ketel 63
Excursies 63
Jaarverslag 1950, door Mej. J. P. S. Smit 64
Verenigingsmededelingen 64